

НА ПУСТИЯ ОСТРОВЪ

II

Дълго ли сме спали, не знамъ, но когато се събудихме, бурята вече бѣ утихнала. Новъ дебелъ пластъ снѣгъ бѣше покрилъ земята.

Станавме и потеглихме къмъ морето. Но де е кораба? Никжде се не вижда. А и брѣгътъ съвсемъ не бѣше сжция, какъвто го оставихме. Цѣлото море бѣше затрупано отъ грамадни ледници. Нашата лодка бѣше строшена на парчета отъ леднитѣ грамади. Частитѣ ѝ се издаваха изъ подъ снѣга.

— Животътъ ни се свърши, си казахме всички. Тукъ ще измремъ отъ гладъ и студъ. Нѣкои отъ насъ заридаха.

— Млъкнете! укори ни най-стариятъ ни другаръ, единъ опитенъ морякъ. Ще умремъ, така се умирало то! Съ Божата воля, ще се опитаме да се спасимъ. Наистина, отъ ледоветѣ корабътъ ни цѣла зима не ще може да се приближи до острова; ледоветѣ ще се разпрѣснатъ чакъ напролѣтъ. Но все пакъ, азъ мисля, че тукъ ще можемъ да презимуваме. Ще си построимъ колиба, — ще намѣримъ навжтре изъ острова гора — ще биемъ елени и отъ кожата имъ ще си ошиемъ дрехи, а месото ще ядемъ. Ще се боримъ храбро съ нуждата и студа и все пакъ ще иззимуваме. Само да имаме куражъ.

Отъ тѣзи думи на стария морякъ, другаритѣ се ободриха, раздвижихме се край брѣга на морето и въ вжтрешността на острова и за голѣма наша радостъ, намѣрихме една грамадна полусъборена ограда, строена отъ нѣкогашни ловци, които сж зимували на пустия островъ. — Решихме да си построимъ тукъ подслонъ. Всички се заловихме за работа. Едни трупаха камъни, други намѣриха греди, които морето изхвърлило на брѣга. Следъ нѣколко дни колибата бѣше готова.

— Сега трѣбва да отиваме на ловъ, каза стариятъ морякъ. Ако не убиемъ нѣкой дивечъ, скоро ще останемъ безъ храна. Нека всѣки си вземе по една